

MAŠNI NAMENI

P.1. Edmund,m. **PO 18.+starši Strusa**

T.2. Bibijana,m. **PO 7.zj.+Vladka Biščan**

S.3. Frančišek K.,d. **PO 18.+starši Filak (GR) obl.**

Č.4. Janez D.d. **PO 7.zj. za zdravje, po namenu (M)**

P.5. Sava,o. **PO 18.+Boris Jaklič 7.d.**

S.6. Nikolaj,š. **PO 18.+Anton in Štefanija Kukar obl.**

N.7. 2. ADVENTNA **PO 7. za farane**

PO 10.+Malešič, Gregorič

P.8. BREZMADEŽNA **PO 18.+Anton in Marija Žugelj obl.**

T.9. Valerija,m. **PO 18.+Jožefa in Janez Kralj (Boršt)**

S.10. Loretska Mati B. **PO 7.zj.+Kraševac**

Č.11. Damaz I.p. **drugje +druž. Trdič (Cerkvišče)**

P.12. Pij,d. **PO 18.+družina Pezdirc (GR 76)**

S.13. Lucija,d. **PO 18.+Zdenko Papič obl.**

N.14. 3. ADVENTNA **PO 7. za farane**

PO 10.+Jakofčič (GR 67)

ADVENT ČAS PRIČAKOVANJA

Eno najlepših človeških izkustev je pričakovanje. Večkrat je celo lepše od izpolnitve. Ali ni otroštvo tako lepo ravno zato, ker otrok vedno nekaj pričakuje in si to v svoji domišljiji naslika v najlepših barvah in podobah? Kakšen žar je v otroških očeh, ko prihaja Miklavž ali se odpirajo darila ob rojstnem dnevu, godu ali ob božičnem drevesu! Lepo je gledati ljudi na železniški ali avtobusni postaji ali na letališču, ki koga hrepeneče čakajo in dočakajo.

In kakšno bo tvoje letošnje pričakovanje? Kaj pravzaprav pričakuješ od adventa? Kaj se slika v tvoji domišljiji – kaj je tisto, čemur bo namenjen čas »velike priprave«?

Župnija Podzemelj OZNANILA

30.11.2025 leto XVI št. 23

Jezus prihaja!

*Toda kako naj vstopi v moje srce,
če to srce spi v starih navadah!*

*Ali bo našel prostor v srcu, ki je
zaspalo v slabih besedah in lažeh?*

*Ali bom imel dovolj poguma, da
se dvignem iz svoje lenobe in sebičnosti?*

Jezus se mi najavlja kot prijatelj.

*Biti hočem zares pripravljen, da
ga lepo sprejemem*

v tako krutem svetu in v tej današnji naglici.

ADVENT

B E S E D A O B E S E D I

1. ADVENTNA Mt 24,37–44 BUDNI IN ČUJEČI

Danes je na mestu vprašanje, kako preživeti adventni čas? Biti čuječi in moliti! Notranji spanec se porodi iz tega, ko se neprenehoma vrtimo okoli samih sebe ter smo osredotočeni na zaprtost svojega življenja z njegovimi problemi, z njegovim veseljem in njegovo bolečino, torej vedno se vrtimo okoli samih sebe. To pa utruja, to postane nadležno, to zapira pred upanjem. V tem je korenina toposti in lenobnosti, o katerih govori evangelij. Advent nas vabi k prizadevni čuječnosti tako, da pogledamo izven nas samih, razširimo razum in srce ter se odpremo za potrebe ljudi, bratov in za željo po novem svetu. To je želja tolikih ljudstev, ki jih mučijo lakota, krivičnost in vojna. To je želja revnih, slabotnih, zavrženih. Ta čas je priložnost, da odpremo svoje srce in si zastavimo konkretna vprašanja, kako in za koga živimo svoje življenje.

Druga drža, s katero bomo dobro preživeli čas pričakovanja Gospoda, je molitev. Gre za to, da se dvignemo ter molimo in s tem usmerimo svoje misli in svoje srce k Jezusu, ki prihaja. Vstane se, kadar se pričakuje nekoga. Mi pričakujemo Jezusa in ga hočemo pričakati v molitvi, ki je tesno povezana s čuječnostjo. Moliti, pričakovati Jezusa, odpreti se drugim, biti budni in ne zaprti sami vase. Toda če razmišljamo o božiču v ozračju potrošništva, da gledam, kaj lahko kupim, da pripravim posvetno praznovanje, bo šel Jezus mimo in ne bomo ga našli.

Katero pa je obzorje našega molitvenega pričakovanja? V Svetem pismu ga predvsem nakazujejo glasovi prerokov. Danes je Izaijev, ki govori zaradi izgnanstva težko preizkušnemu ljudstvu, ki je v nevarnosti, da izgubi svojo identiteto. Tudi mi kristjani današnjega časa tvegamo, da postanemo posvetni in izgubimo svojo identiteto, še več, da 'poganiziramo' krščanski stil življenja. Zaradi tega potrebujemo jasno, vzpodbudno Besedo. Prisluhnimo ji in se aktivno odzovimo!

Po: E. Mozetič

2. ADVENTNA Mt 24,37–44 TUDI MI SMO POKLICANI K PRIČEVA- NJU

Ob današnjem evangeliju nas nagovarja lik Janeza Krstnika. Jezusov glasnik doživlja prezir: Kdo si in kako da krščuješ, če nisi ne Mesija ne Elija ne prerok? Janez Krstnik se ne boji teh vprašanj. Jasno pove, da je nič, da ni niti beseda, je le glas, ki ga daje za tistega, ki pride za njim in kateremu ni vreden biti niti služabnik, da bi mu odvezoval sandale.

Tudi mi nismo kaj več kot nič, vsa naša moč je v njem. Kljub naši nevrednosti pa Bog računa na nas. Želi, da vztrajno zastavljamo svoj glas zanj, ki se skriva v majhnih, ranljivih in brez imena.

Kako naj to dosegamo? Biti blizu majhnim je mogoče le, če sami sprejmemo svojo nemoč in si priznamo svoje meje. Čutiti z ranjenimi in 'pretepenimi' je mogoče, če ne bežimo pred svojo bolečino in ranjenostjo. Biti glas tistih, ki nimajo ne imena ne ugleda, je mogoče le, če ne skrbimo za videz, za to, kako bomo izpadli, ampak nam je več vredna resnica kot dobro ime.

Če hočemo biti pravi pričevalci in najti trajno veselje, se moramo odpreti Božjemu glasu. To je povabilo današnjega evangelija. Naše predstave, naše želje in naša hrepenenja so pogosto usmerjena v trenutno srečo. Da bi videli globlje, se moramo odpreti.

Torej današnji evangelij zelo preprosto izraža osnovno resnico našega življenja. Poklicani smo k pričevanju, k temu, da pričujemo o luči, pa čeprav bomo zaradi tega zavrženi kot tisti, o katerem pričujemo. S čim naj pričujemo, pa nam je verjetno že jasno. S ponižnostjo, skromnostjo, darovanjsko ljubeznijo, pozornostjo za stisko bližnjega, zmernostjo, krotkostjo, marljivostjo in iskrenostjo.

To bo prvo pričevanje, prihod luči v našo sivo vsakdanjost. Če bomo pričevali v najožjem krogu, bo mogoče pričevanje prenesti tudi na naša delovna mesta in v družbo, ki nas obdaja.

Po: E. Mozetič

OBVESTILA

Prihodnjo nedeljo 7. decembra bo otroke pri sveti maši ob 10. obdaroval sv. Miklavž. Prosim prostovoljce, da bi pomagali v soboto za Miklavža pripraviti darila. Dogovorili se bomo med seboj.

V ponedeljek 8. decembra je praznik Marijinega brezmadežnega spočetja. Včasih se zdi, da nekateri sicer nezapovedani prazniki gredo mimo mnogih kristjanov in niti ne vedo zanje. Lepo vabljeni zvečer k sveti maši.

Starše birmancev vabim v sredo 3. decembra ob 19. na srečanje, oziroma sestanek.

ZAČENJAMO ADVENT

Srečno novo leto! Ne, nisem se zmotil v koledarju, da bi vam že na koncu novembra voščil srečno novo leto. Voščilo gre nam, kristjanom, ki s prvo adventno nedeljo začnemo novo liturgično leto.

V življenju kristjana je adventni čas močna zarez v osebno življenje, saj se začenja nekaj novega. Čas odrešenja se približuje. Adventni čas je kratek, izteče se v štirih adventnih tednih, december je poln in hiter mesec. Zunanost se preobleče v obilje luči,

vrstijo se praznovanja, načrtujejo nakupi daril, denarnice trpijo. In naš notranji, duhovni ritem? Kristjani ga moramo živeti proti toku, proti najbolj porabniškemu mesecu: v blišču luči ob drobnem plamenu sveče, ob prenapolnjenih trgovinah in bučnih središčih mest v tišini in v blagem in zaupljivem pričakovanju. Presenetljivo je, kako začenja, ne le v muslimanskem svetu, ampak tudi po vsej Evropi, odmevati muslimanski sveti mesec posta, ramadan. Tudi mediji mu posvečajo čedalje več pozornosti. V zraku se začuti: nekaj duhovnega se dogaja! Prav nasprotno lahko rečemo za naš, krščanski sveti mesec, adventni čas. Mediji nas bodo tudi letos bombardirali z reklamami za najlepša in najbolj izvirna darila, turistične agencije nam bodo ponujale poceni božične in novoletne počitnice domala po vsem svetu. O sporočilu in globini adventnega pričakovanja bo komaj kaj napisanega in izrečenega. Ali je res, da kristjani izgubljammo svojo duhovno identiteto? Ali z vsebino našega pričakovanja ne nagovarjamo nikogar več?

Preveč dragoceni smo, da bi se lahko izgubljali v brezskrbnem porabniškem vrvežu, da bi utonili v anonimni množici veseljakov. Živimo na svetu in v veselju, ki se razvija že milijarde let. In po tem dolgem in čudovitem razvoju življenja smo najlepši čudež med vsemi čudeži prav mi: človek v nas! Gremo naproti novemu dosežku, kraljestvu ljubezni, ki ga je vzpostavil Jezus iz Nazareta. Kot Sin človekov bo ob koncu sveta zasvetil kot »sonce pravičnosti«. Pričakujemo ga z veseljem in zaupanjem. Po: Z. Štrubelj